

Buiten de boot

Vertrouwen op Zijn woord midden in de storm

Stefan Lakhichand

Inleiding

Niet om het water, maar om het woord

Stel je voor dat je in een boot zit. Misschien al lange tijd. Je kent haar inmiddels goed. Je weet hoe ze reageert op wind en golven, hoe je moet bijsturen wanneer de koers iets afwijkt, hoe je haar stabiel houdt wanneer het water onrustig wordt. Je hebt geleerd om met haar te leven, haar te onderhouden en haar veilig te maken. En als je eerlijk bent, voelt dat vertrouwd. Het leven in de boot is overzichtelijk geworden. Je weet waar je staat en wat je moet doen.

Die boot is op zichzelf geen probleem. Vaak is ze zelfs een geschenk. Ze brengt je van de ene plek naar de andere, beschermt je tegen wat er om je heen gebeurt en biedt ruimte

voor samenzijn en samenwerking. In de Bijbel zien we dat Jezus regelmatig in de boot zit. Hij onderwijst daar, rust daar en vaart mee met zijn discipelen. Zolang Hij in de boot is, is dat een goede plaats om te zijn.

Toch verliest de boot haar bedoeling wanneer zij niet langer een middel is, maar een bestemming wordt. Wanneer wat bedoeld was om in beweging te blijven verandert in iets waar we ons aan vastklampen. Wanneer de reis zelf belangrijker wordt dan de roeping die eraan voorafging. En misschien nog wel meer wanneer we ongemerkt beginnen te bouwen aan comfort, stabiliteit en zekerheid, terwijl we vergeten waarom we ooit zijn uitgevaren.

Dat is iets wat vooral in het Westen gemakkelijk gebeurt. We organiseren ons geloof zorgvuldig. We structureren, plannen, verbeteren en professionaliseren. Er is onderwijs, muziek, beleid, veiligheid en visie. Veel daarvan is goed en waardevol. Maar zelfs goede dingen kunnen ons naar binnen keren wanneer ze niet langer voortkomen uit luisteren, maar uit gewoonte. Dan zijn we onderweg en actief met van alles, maar verwachten we weinig meer, omdat we nauwelijks nog zijn afgestemd op Hem.

En dan gebeurt er soms iets onverwachts. Er klinkt een stem. Soms duidelijk, maar niet altijd. Soms zonder uitgebreide uitleg en slechts één woord. Geen routekaart, geen garantie, geen

zekerheid over hoe het zal verlopen. Alleen een uitnodiging. “Kom.”

Op dat moment verschuift alles. Het gaat dan niet om lef of bravoure. Het gaat niet om indrukwekkende daden of geestelijke prestaties. Het gaat om afstemming. Heb je geleerd Zijn stem te herkennen, juist midden in alles wat je zelf hebt opgebouwd? Kun je onderscheiden wanneer Hij zegt: blijf, en wanneer Hij zegt: ga? Durf je te vertrouwen dat Zijn woord voldoende is, ook wanneer je nog niet ziet waar het je zal brengen?

Hoewel de meeste mensen het verhaal kennen vanwege Petrus die uit de boot stapte, gaat dit boek juist niet om het spektakel van op water lopen. Het richt zich op het wandelen op het Woord. Daar ligt in mijn optiek het hart van het bovennatuurlijke leven. Het openbaart zich wanneer een mens leert leven vanuit gehoorzaamheid en vertrouwen. Wanneer je liefhebt waar dat moeite kost, vergeeft waar pijn zit en durft te geven terwijl je zelf tekort ervaart, is dat voor mij geestelijke volwassenheid. Dat is geen religieuze inspanning of prestatie, maar een leven dat gevormd wordt in relatie met Hem.

Soms zal Hij je laten blijven waar je bent. Soms zal Hij je uitnodigen om te bewegen. En soms lijkt het alsof Hij zwijgt en je eenvoudigweg onderweg bent. In al die momenten blijft één vraag centraal: ben je afgestemd op Zijn stem, of laat je je leiden door wat vertrouwd en comfortabel voelt?

Deze woorden zijn geen oproep om de boot te verlaten, gewoonweg omdat wilt laten zien dat jij ook zo'n groot geloof hebt als Petrus. Nee, als je Jezus niet tegen je hoort zeggen dat je moet uitstappen, doe dat dan vooral niet.

Zie dit boek als een uitnodiging om opnieuw te leren luisteren. Om niet te kiezen voor wat indrukwekkend lijkt, maar voor wat gehoorzaam is. Om niet te leven vanuit controle, maar vanuit vertrouwen. Want uiteindelijk gaat het niet om het water, en ook niet om de boot. Het gaat om het Woord dat gesproken wordt en om de relatie waarin dat Woord klinkt.

Of Hij nu spreekt op zee, in de stilte, midden in een storm of in een onbekende situatie, Zijn woord is genoeg. En wanneer Hij spreekt, blijft er één vraag over die niet uitgesteld kan worden:

Ben jij bereid te gaan wanneer Hij zegt: kom?

1

Wanneer Hij spreekt

Voor dat we verder gaan, wil ik eerst samen met je stilstaan bij het Schriftgedeelte dat de basis vormt van dit boek. We hoeven het niet theologisch te gaan ontleden of er een diepe Bijbelstudie van te maken, maar laten we het als levend Woord beschouwen. Terwijl je leest, bid ik dat de Heer zelf tot je spreekt, dat Hij je ogen opent voor wat hier werkelijk gebeurt en dat dit verhaal niet alleen informatie geeft, maar ruimte maakt voor groei.

Matteüs 14:22-33

²² Meteen daarna gelastte Hij de leerlingen in de boot te stappen en alvast vooruit te gaan naar de overkant. Hij zou ook komen nadat Hij de mensen had weggestuurd. ²³ Toen Hij

hen weggestuurd had, ging Hij de berg op om er in afzondering te bidden. De nacht viel, en Hij was daar helemaal alleen. ²⁴ De boot was intussen al vele stadiën van het vasteland verwijderd en werd, als gevolg van de tegenwind, door de golven geteisterd. ²⁵ Tegen het einde van de nacht kwam Hij naar hen toe, lopend over het water. ²⁶ Toen de leerlingen Hem op het water zagen lopen, raakten ze in paniek. Ze riepen: 'Een geest!' en schreeuwden het uit van angst. ²⁷ Meteen sprak Jezus hen aan: 'Houd moed! Ik ben het, wees niet bang!' ²⁸ Petrus antwoordde: 'Heer, als U het bent, zeg me dan dat ik over het water naar U toe moet komen.' ²⁹ Hij zei: 'Kom!' Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. ³⁰ Maar toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang. Hij begon te zinken en schreeuwde het uit: 'Heer, red me!' ³¹ Meteen strekte Jezus zijn hand uit, Hij greep hem vast en zei: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?' ³² Toen ze in de boot stapten, ging de wind liggen. ³³ De leerlingen wierpen zich voor Hem neer en zeiden: 'U bent werkelijk Gods Zoon!'

Het is nacht wanneer dit verhaal zich afspeelt. De hemel is donker, de wind staat tegen en de boot beweegt onrustig over het water. De leerlingen zijn al uren onderweg. Ze doen wat ze kennen en wat ze kunnen: roeien, balanceren, volhouden. Ze zijn niet opstandig, niet ongehoorzaam en ook niet op eigen initiatief vertrokken. Ze zijn onderweg omdat Jezus het had gezegd. Of sterker nog, Jezus had ze gedwongen de boot in te stappen. Dat alleen al is een interessante gedachte, omdat we vaak denken dat wanneer Jezus iets zegt, het waarschijnlijk